

Sygn. akt I CSK 4744/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko Szpitalowi im. [...] w M.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Towarzystwa
Ubezpieczeń spółki akcyjnej w W.
o zapłatę, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt I ACa 354/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje adwokatowi P. N. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie kwotę 8100 (osiem tysięcy sto) zł, powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód M. M. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 4 listopada 2021 r., zaskarżając ten wyrok w części, w jakiej Sąd ten oddalił apelację powoda, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą

zasadność skargi kasacyjnej z uwagi na niedopuszczenie przez Sądy obu instancji dodatkowej opinii uzupełniającej biegłych z Uniwersytetu Medycznego w B. lub konsultanta krajowego ds. neurochirurgii.

W odpowiedziach na skargę pozwany i interwenient uboczny wnosili o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby spełniona została przesłanka, na którą powołuje się powód.

Po pierwsze, skarga jest oparta na drugiej podstawie, tj. naruszeniu przepisów postępowania (art. 233 § 1 w zw. z art. 278 § 1 i art. 286 k.p.c). Jednak oparcie skargi kasacyjnej wyłącznie na zarzutach dotyczących naruszenia przepisów postępowania nie pozwala na uznanie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skargę kasacyjną można bowiem oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, który ocenia się przez odniesienie konkretnego rozstrzygnięcia do podstawy materialnoprawnej orzeczenia co do istoty sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 kwietnia 2019 r., I PK 115/18; z 21 grudnia 2021 r., IV CSK

615/21; z 31 sierpnia 2022 r., I CSK 3676/22). Oczywista zasadność skargi determinuje więc konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia, wynikającą z naruszenia przepisów prawa materialnego. Zatem oparcie argumentacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko na naruszeniu przepisów postępowania – w przypadku zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy – jest niewystarczające, nie pozwala bowiem na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Po drugie, skarżący nie przedstawił wyводу, w jaki sposób wskazywane przez niego uchybienia miałyby się przekładać na wynik sprawy (k. 10-13 skargi kasacyjnej).

Po trzecie, w skardze nie zostały nawet wskazane przepisy, które Sąd drugiej instancji miałby naruszyć w sposób kwalifikowany. Co więcej, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w ogóle nie odwołuje się do żadnych przepisów, z wyjątkiem art. 398⁴ i 398⁹ k.p.c., które z oczywistych względów nie mogą przesądzać o zasadności skargi.

Według Sądu Najwyższego nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 102 k.p.c., mając na uwadze sytuację majątkową i życiową skarżącego, nie obciążył go kosztami postępowania kasacyjnego.

Ponadto Sąd Najwyższy na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 18 ze zm.), a także § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) – mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 – przyznał adwokatowi P. N. kwotę 8100 zł, powiększoną o

podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

[as]